U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **P. A.,** proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2009, č. j. OAM-102/VL-18-PA03-2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2010, č. j. 56 Az 59/2009 - 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou k poštovní přepravě dne 14. 7. 2010 brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) ze dne 29. 4. 2010, č. j. 56 Az 59/2009 - 24, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2009, č. j. OAM-102/VL-18-PA03-2009. Tímto rozhodnutím nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Před meritorním posouzením věci se Nejvyšší správní soud zabývá otázkou splnění zákonem stanovených podmínek pro řízení o kasační stížnosti. Jednou z podmínek je i požadavek na podání kasační stížnosti ve stanovené lhůtě.

Podle ustanovení § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), musí být kasační

stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí s tím, že zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti nelze prominout.

Počítání lhůty pro podání kasační stížnosti se řídí ustanovením § 40 s. ř. s., které stanoví, že lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Dle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. končí lhůta určená podle týdnů uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který počátek lhůty určil.

Z předloženého spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud ověřil, že napadený rozsudek krajského soudu byl odeslán stěžovateli dne 28. 5. 2010 do vlastních rukou na adresu: A. P., P. H., N. K. 5, H. Tato adresa byla vedena jako adresa pobytu stěžovatele v Evidenci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky. Stěžovatel nebyl dne 1. 6. 2010 na uvedené adrese zastižen, proto byla zásilka uložena a adresátu byla zanechána výzva k vyzvednutí zásilky s poučením o následcích jejího nevyzvednutí ve stanovené lhůtě.

Dle ustanovení § 64 s. ř. s. se pro řízení ve správním soudnictví použijí přiměřeně ustanovení části prvé a třetí zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř."), nestanoví-li s. ř. s. jinak. Speciální úpravu doručování s. ř. s. neobsahuje, proto se přiměřeně použije příslušné ustanovení o. s. ř. upravující doručování písemností do vlastních rukou. Ustanovení § 49 odst. 4 o. s. ř. stanoví, že „*Nevyzvedne-li si adresát písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručenou, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Doručující orgán po marném uplynutí této lhůty vhodí písemnost do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky, ledaže soud i bez návrhu vyloučí vhození písemnosti do schránky. Není-li takové schránky, písemnost se vrátí odesílajícímu soudu a vyvěsí se o tom sdělení na úřední desce soudu.*" Z doručenky založené v soudním spise na č. l. 27 zdejší soud ověřil, že si stěžovatel písemnost nevyzvedl, proto bylo aplikováno výše uvedené ustanovení o. s. ř. a písemnost byla doručena fikcí 10. den ode dne připravení písemnosti k vyzvednutí. S ohledem na výše uvedené rozsudek krajského soudu byl stěžovateli doručen fikcí v pátek 11. 6. 2010.

Okamžikem doručení rozsudku krajského soudu dne 11. 6. 2010 nastala zákonem předpokládaná skutečnost pro určení počátku lhůty ve smyslu ustanovení § 40 odst. 1 s. ř. s. Konec lhůty počítané podle týdnů je dle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. určen uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Posledním dnem lhůty k podání kasační stížnosti byl tedy s ohledem na výše uvedené pátek 25. 6. 2010. Kasační stížnost však podal stěžovatel až dne 14. 7. 2010.

Dle stanoviska rozšířeného senátu kasačního soudu ze dne 22. 4. 2004, č. j. 2 Ads 54/2003 - 78, není v případě, že je kasační stížnost podána opožděně, na místě odstraňovat její jiné vady či nedostatek právního zastoupení. Z toho důvodu neshledal v posuzovaném případě Nejvyšší správní soud nutnost zabývat se žádostí stěžovatele o ustanovení zástupce.

Ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s., věta poslední, stanoví, že zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže byl podán předčasně nebo opožděně.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti napadenému rozsudku krajského soudu z výše uvedených důvodů podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., odmítl, neboť byla podána opožděně.

Výrok o náhradě nákladů řízení účastníků se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. října 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu